

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Raszkiewicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Staroń

w obecności prokuratora Prok. Rej. Jarosław Pawluczuk

po rozpoznaniu dnia 07/06/2018 r. sprawy

1. R. J. syna M. i U. z domu S.,

ur. (...) w M.,

2. M. C. syna R. i U. z domu K.,

ur. (...) w M.,

oskarżonych o to, że:

W dniu 10.12.2017 roku w M. działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy poprzez przewrócenie na ziemię i kopaniem po całym ciele M. B., dokonali zaboru w celu przywłaszczenia roweru typu (...) wartości 3000 złotych, czym działali na szkodę M. B.,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

O R Z E K A :

I. Oskarżonego **R. J.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 60 §1 i §6 pkt.3 kk oraz na podstawie art. 34§1 i §1a kk, art. 35§1kk skazuje go na **karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;**

II. Oskarżonego **M. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 60 §1 i §6 pkt.3 kk oraz na podstawie art. 34§1 i §1a kk, art. 35§1kk skazuje go na **karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie**

III. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonych **R. J. , M. C.** środek kompensacyjny, w postaci solidarnego obowiązku zadośćuczynienia za **krzywdę, przez zapłacenie kwoty 6000 (sześciu tysięcy) złotych, na rzecz pokrzywdzonego M. B.;**

IV. Zasądza od Skarbu Państwa, na rzecz obrońcy z urzędu adw. J. N., kwotę 420 złotych plus należny podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za wykonywaną obronę;

V. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 300 złotych opłaty i obciąża ich po 1/2 pozostałymi kosztami sądowymi.

UZASADNIENIE

Oskarżeni R. J. syn M. i U. z domu S., ur. (...) i M. C. syn R. i U. z domu K., ur. (...) w M., stanęli pod zarzutem tego, że w dniu 10 grudnia 2017 roku w M., działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy poprzez przewrócenie na ziemię i kopaniem po całym ciele M. B. dokonali zaboru w celu przywłaszczenia roweru typu (...) wartości 3000 złotych, czym działali na szkodę M. B., tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

Za popełnione przestępstwo Sąd wymierzył obu oskarżonym karę dwóch lata ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd orzekł nadto wobec oskarżonych środek kompensacyjny, w postaci solidarnego obowiązku zadośćuczynienia za krzywdę, przez zapłacenie kwoty 6000 złotych na rzecz pokrzywdzonego M. B..

Wymiar kary jest zgodny ze wskazanymi w art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary, biorącymi pod uwagę cele kary w zakresie jej społeczno oddziaływania oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze, które kara ma osiągnąć. W szczególności Sąd uwzględnił rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, stopień społecznej szkodliwości czynu, pobudki i motywację oskarżonych oraz sposób i okoliczności jego popełnienia. Sąd wziął również pod uwagę, w ramach znacznej społecznej szkodliwości czynu fakt, iż zachowanie oskarżonych pozostawało w znacznej dysharmonii pomiędzy zachowaniem powinnym i było bez wątpienia przejawem rażącego lekceważenia przez nich podstawowych zasad obowiązującego porządku prawnego.

Niewątpliwie zasada winy pełni punkcję, która legitymuje odpowiedzialność karną oraz limituje wysokość kary. Kara nie może przekraczać stopnia winy, zaś ustalając stopień winy Sąd jest zobowiązany uwzględnić zarówno przesłanki świadczące o zawinięciu jak i sytuację motywacyjną, a także stosunek sprawcy do popełnionego czynu. Wszystkie powołane wyżej okoliczności łagodzące i obciążające w ich łącznym powiązaniu pozwalają Sądowi na należyłą ocenę wymiaru orzeczonych względem oskarżonych kar.

Sąd ma możliwość złagodzenia kary w oparciu o względy wychowawcze. Może się tak stać, jeżeli sprawcą przestępstwa jest młodociany tj. osoba, która w momencie popełnienia czynu nie osiągnęła 21 roku życia, a w okresie wyroku przed sądem I instancji nie osiągnęła 24 roku życia. R. J. w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu ukończył 19 lat, zaś M. C. miał ukończone 17 lat.

Sąd skorzystał względem oskarżonych z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, albowiem, w świetle okoliczności popełnienia ocenianego przestępstwa oraz dotychczasowego zachowania się sprawców, przemawiają za tym względy wychowawcze.

Zgodnie z art. 60§ 1 kk sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w stosunku do młodocianego, jeżeli przemawiają za tym względy określone w art. 54 § 1 kk. W ocenie sądu przesłanka ta jest spełniona w przypadku obu oskarżonych. Oskarżeni to osoby młodociane . Oskarżony M. C. nie ma ukończonych 18 lat. Wskazać przede wszystkim należy, iż oskarżeni nie byli do tej pory karani za przestępstwa, a przedtem prowadzili, jak na swój wiek, ustabilizowany tryb życia. Oskarżony M. C. uczy się, nie jest osobą zdemoralizowaną. Natomiast oskarżony R. J. pracuje mając stosowną umowę na czas pracy stałej. Podkreślić należy, iż z pewnością również stosowane wobec oskarżonych środki w postaci ich zatrzymania oraz faktyczne pozbawienie w tym czasie wolności i wnioski o ich tymczasowe aresztowanie pozwoliło im na zastanowienie się nad swoim zachowaniem w przyszłości. Obaj oskarżeni mają sprecyzowane cele życiowe , które można akceptować . Oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu aczkolwiek oskarżony M. C. wyjaśniał, iż ostatecznie jego zamiarem nie był zabór roweru . W tej części Sąd nie dawał mu wiary w konfrontując te wyjaśnienia z zeznaniami J. M., pokrzywdzonego oraz świadka W. Ś.. Powyższa

okoliczność nie ma jednakże wpływu ma możliwość stosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Obaj oskarżeni przeprosili pokrzywdzonego, wyrażali szczerą skruchę wobec niego.

W ocenie sądu w przedmiotowej sprawie nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo z art. 280 § 1 kk, tj. kara 2 lat pozbawienia wolności byłaby niewspółmiernie surowa dla oskarżonych za przypisane mu przestępstwo z art. 280 § 1 kk. Również inna kara pozbawienia wolności jako kara rodzajowa stosowana wobec oskarżonych byłaby nadmiernie surowa gdyż jest to szczególnie uzasadniony wypadek. Nie można bowiem pominąć faktu, że oskarżeni przyznali się do zarzucanego mu czynu, złożyli wyjaśnienia dotycząc jego przebiegu i ich wyjaśnienia również stanowiły podstawę do części ustaleń w stanie faktycznym. Oskarżeni nie byli karani za przestępstwa, prowadzą stabilny tryb życia. Konkludując, zdaniem Sądu wobec oskarżonych należało skorzystać z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, o której mowa w art. 60 § 1 k.k. gdyż przemawiają za tym względy wychowawcze .

Oskarżeni R. J. i M. C. nie byli dotychczas karani sędownie (d. dane o karalności k. 96,97). Okolicznością obciążającą w sprawie jest wysoki stopień szkodliwości czynu. Okolicznościami łagodzącymi są okoliczności wymienione w podstawie wniosku o nadzwyczajnym złagodzeniu kary wobec obu oskarżonych

W tym stanie rzeczy należy uznać, że wymierzona obu oskarżonym kara rodzajowo inna niż pozbawienie wolności a mianowicie kara ograniczenia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu im przypisanego, sposobu działania, motywów i pobudek.

Zdaniem Sądu dolegliwość tak wymierzonej kary, określona zgodnie z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności karnej, nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości przestępstwa popełnionego przez oskarżonego oraz wywrze na niego prawidłowy wpływ wychowawczy i zapobiegawczy, czyniąc jednocześnie zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu wymierzone wszystkim oskarżonym kary są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego im przestępstwa, należyte uwzględniają wskazane powyżej okoliczności łagodzące i obciążające i jako takie nie mogą być uznane za rażąco niewspółmiernie surowe.

Wymierzone kary, zdaniem Sądu, stanowią sprawiedliwą społeczną odpłatę za bezprawie, którego dopuścili się oskarżeni i są niezbędne dla osiągnięcia wobec nich celów wychowawczych zakładanych przez ustawodawcę. Nadto kary te są niezbędne dla osiągnięcia celów prewencji generalnej, rozumianej jako nakaz umacniania w opinii społecznej poczucia, że każde naruszenie porządku prawnego spotyka się z adekwatną i zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości.

Orzeczono nadto środek kompensacyjny wobec oskarżonych poprzez zapłatę zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 6000 złotych

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu wykonywaną wobec oskarżonego M. C. Sąd orzekł po myśli art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 prawo o adwokaturze.

O kosztach orzeczono jak w punkcie V wyroku.